

ПРОГНОСТИЧНЕ РЕМОДЕЛЮВАННЯ ЛІВОГО ШЛУНОЧКА І АРИТМІЧНИЙ СИНДРОМ У ХВОРИХ ПІСЛЯІНФАРКТНИМ КАРДІОСКЛЕРОЗОМ ЗА ДАНИМИ ЕХОКАРДІОГРАФІЇ ТА ХОЛТЕРІВСЬКОГО МОНІТОРИНГУ ЕЛЕКТРОКАРДІОГРАМИ

Лаба В. В., Чайка Н. М., студ. 6-го курсу

СумДУ, кафедра внутрішньої медицини післядипломної освіти з курсом пропедевтики

Втрата частини функціонуючого міокарду внаслідок інфаркту, ішемії або запального процесу, а також хронічне перевантаження серця супроводжується комплексом структурних змін, які включають, як ушкоджені так і не ушкоджені ділянки міокарду. Це зміни в структурі та геометрії камер серця носять назву «ремоделювання» та часто передують клінічним проявам серцевої недостатності (СН), негативно впливають на якість життя та виживаність хворих.

Метою дослідження було вивчення постінфарктного ремоделювання лівого шлуночка (ЛШ) за даними ехокардіографії (ЕхоКГ), виділення найбільш чутливих характеристик даного феномену та їх прогностичне значення.

Матеріали і методи дослідження. Обстежено і проліковано 19 хворих на післяінфарктний кардіосклероз (ПКС) різного ступеня давності і важкості за клінічними проявами віком від 42 до 68 років (середній 54 ± 2 р.) чоловічої статі, що перебували на лікуванні в обласному спеціалізованому диспансері радіаційного захисту населення протягом 2009 року. Всім хворим проводилось в комплексі діагностично-лікувальних заходів холтерівське моніторування електрокардіограми (ЕКГ) і ЕхоКГ. Хворих з II функціональним класом (ФК) СН було 17 (89,5%), а хворих з III ФК – 2 (10,5%).

Результати дослідження та їх обговорення. Дві третини обстежуваних хворих перенесли в минулому передній інфаркт міокарду, а одна – задній. Супутня артеріальна гіпертензія (АГ) реєструвалася у 13 (68,4%) хворих. Зміни гемодинамічних показників за рейтингом найбільшої поширеності були такими: гіпертрофія міжшлуночкової перетинки (ГМШП) реєструвалася у 18 (94,7%) хворих. Другою за частотою була діастолічна дисфункція – у 15 (78,9%) хворих, що характеризується підвищеною ригідністю міокарду під час діастолічного наповнення. Третім за частотою траплялося збільшення задньої стінки лівого шлуночка – у 12 (63,3%) пацієнтів, четвертою – дилатація лівого передсердя – у 11 (57,8%) хворих, що мали фібриляцію передсердь (ФП) і супутню АГ. П'ятою була гіпертрофія лівого шлуночка у 8 (42,1%) хворих з АГ II стадії. Інші показники, що характеризують ремоделювання серця траплялися рідше. Так, збільшення кінцево-сistolічного розміру було у 2 (10,5%) хворих, а систолічна дисфункція зі зменшенням фракції викиду і збільшенням кінцево-сistolічного розміру було лише у 1 (5,25%) хворого, що мав III ФК СН. Локальне порушення скоротливості ЛШ у формі гіпокінезу було у 6 (31,6%) пацієнтів.

Різноманітний аналіз залежності між СН і аритміями серця свідчить про те, що шлуночкова тахікардія, різні потенціали шлуночків, аритмії та СН є незалежними чинниками ризику раптової серцевої смерті. До такої групи ризику ввійшли 12,5% пацієнтів, що мали ранні шлуночкові екстрасистоли (ШЕ) типу «R на T» (Vклас за Lawn), 10% хворих мали супутні аритмії, зокрема, частіше ФП та над шлуночкові тахікардії (НШТ), у 32,5% хворих спостерігалися супутні блокади серця. В переважній більшості наведені предиктори були комбінованими.

Висновок. ЕхоКГ і холтер-моніторинг ЕКГ є високо-інформативним методом оцінки функції ЛШ та його ремоделювання, а діастолічна дисфункція і ГМШП є найбільш ранніми і чутливими ознаками.